

РЕШЕНИЕ

№ 24728

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Соева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разглежда дело номер **8247** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Соева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д. Д. Й. срещу решение № 2547/29.05.2024 г., постановено по нахд № 3376/2024г. по описа на Софийския районен съд, НО, 110 състав, с което е изменено на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2 във вр. с ал. 2, т. 4 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 58д, т. 1 ЗАНН наказателно постановление (НП) № КПК-НП-2/10.11.2023 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията, с което на Д. Д. Й. на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК е наложено административно наказание глоба за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /отм./, в частта на посоченото правно основание за налагане на наказанието: от основание по чл. 115, ал. 1 ЗПК на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /отм./, и е намален размерът на наложеното административно наказание глоба.

Жалбоподателят счита въззивното решение за неправилно и постановено при допуснато нарушение на материалния закон. Поддържа, че нарушението е извършено без умисъл и поради неправилно тълкуване и разбиране на конкретната правна норма. Навеждат се доводи, че нарушението следва да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, макар същото да е формално и за съставомерността му да не е необходимо настъпване на вредни последици. Оспорва се

изводът на районния съд, че допуснатото противоречие на мотивите, обосноваващи размера на наложеното наказание, и самото наложено наказание не е съществено и не е довело до нарушаване на правото на наказаното лице на защита. Твърди се в тази връзка, че всяко противоречие между диспозитив и мотиви е съществено, доколкото води до невъзможност лицето да разбере каква е била действителната воля на административнонаказващия орган, каква конкретна санкция е счел, че е законосъобразно да бъде наложена и защо именно такава санкция е съотносима и справедлива, с оглед тежестта на извършеното нарушение. Сочи се наличието на допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на процесното НП, изразяващо се в неправилно посочване на приложимата санкционна норма. Жалбоподателят счита, че административнонаказващият орган е следвало да приложи нормата на чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ /отм./, който е бил в сила към датата на извършване на нарушението, а не да налага санкция по закон, който към датата на извършване на нарушението не е бил приет и посочените санкционни разпоредби не са съществували в правния мир, а така допуснатите процесуални нарушения са довели до нарушаване правото му на защита и не могат да бъдат санирани в рамките на образуваното съдебно производство по обжалване на наказателното постановление. По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане решението на Софийския районен съд да бъде отменено и вместо това да се потвърди изцяло като законосъобразно издаденото наказателно постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки по същество на спора.

Ответникът с представения писмен отговор и в съдебното заседание, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата и прави искане да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено като правилно и законосъобразно.

Представителят на СГП поддържа становище, че оспореното решение е правилно и законосъобразно и не са налице касационни основания, които да налагат неговата отмяна.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на оспорване пред Софийския районен съд е наказателно постановление (НП) № КПК-НП-2/10.11.2023 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията, с което на касатора на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /отм./.

С решение № 2547/29.05.2024 г., постановено по нахд № 3376/2024г. по описа на Софийския районен съд, НО, 110 състав, наказателното постановление е изменено на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2 във вр. с ал. 2, т. 4 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 58д, т. 1 ЗАНН в частта на посоченото правно основание за налагане на наказанието: от

основание по чл. 115, ал. 1 ЗПК на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /отм./, и е намален размерът на наложеното административно наказание глоба от 1500 лв. /посочен погрешно от съда като 1600 лв./ на 1000 лв.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните факти въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, при което правилно е приел за установено от фактическа страна, че на 24.04.2023г. П. К. Й., заемаща длъжността главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ, извършила проверка във водения регистър в дирекция „Публичен регистър“ при Комисията, в хода на която установила, че Д. Д. Й., по отношение на която със Заповед №ЧР-6/31.01.2023 г. на кмета на [община] е прекратено служебното правоотношение като главен архитект в [община], считано от 01.02.2023 г., и в законоустановения едномесечен срок, считано от датата на освобождаване от длъжност, а именно от 01.02.2023 г. до 01.03.2023 г., не е декларирала пред КПКОНПИ имуществото си по чл.37, ал.1, т.1-6, т.9 от ЗПКОНПИ. За така направените констатации в хода на извършената проверка компетентно длъжностно лице - П. К. Й., в присъствието на двама свидетели при съставяне на акта, съставила процесния акт за установяване на административно нарушение на 11.05.2023 г., с който на жалбоподателя е вменено нарушение на чл.38, ал.1, т.3, във вр. с чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, извършено на 02.03.2023 г. в [населено място], КПКОНПИ, където е следвало да подаде декларацията си. Актосъставителят отразил в съставения акт, че нарушението е извършено за първи път, а декларацията по чл.35, ал.1, т.2 „Част I „Имущество“ на Д. Д. Й. е подадена на 04.05.2023г., заведена с вх.№ Ф587/04.05.2023 г., след изтичане на законоустановения срок, както и че задължението на лицето да подаде такава декларация произтича от разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 32 от ЗПКОНПИ. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и в законоустановения 7-дневен срок от връчване на АУАН представил писмени възражения пред АНО, в които навел доводи, че извършеното нарушение не е умишлено, а със съзнанието, че е подал декларации по чл.35 от ЗПКОНПИ надлежно пред органа по назначаване. Въз основа на направените констатации в съставения АУАН председателят на КПК издал процесното наказателно постановление против жалбоподателя, с което на основание чл.115, ал.1 от ЗПК наложил административно наказание глоба в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.38, ал.1, т.3, във вр. с чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ /отм./.

При така установената фактическа обстановка Софийският районен съд е приел от правна страна, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от материално и териториално компетентни органи, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, в сроковете по чл.34 от ЗАНН, както и съдържат задължителните реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като е налице съответствие между отразените в тях фактически констатации и дадената им правна квалификация. Приел е, че в хода на образуваното административнонаказателно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице, и правилно е приложен материалният закон. Посочил е, че с освобождаване от заеманата длъжност главен архитект на [община] жалбоподателят се явява задължено лице да подаде т.нар. финална декларация за имуществото си по чл.35, ал.1, т.2, във вр. с чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ по смисъла на чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок, считано от освобождаване от длъжност – от

01.02.2023 г. до 01.03.2023 г. включително, след изтичането на който срок на 02.03.2023 г. нарушението е довършено. Приел е за установено, че жалбоподателят е подал пред КПКОНПИ процесната финална декларация на 04.05.2023 г., т.е. след изтичане на законоустановения срок, в този смисъл е налице извършено от формална страна нарушение на разпоредбата на чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ, което е обявено за административно нарушение както в отменения понастоящем закон, така и в новия такъв, и подлежи на санкциониране. Приел е, че административнонаказващият орган е приложил разпоредбата чл.115, ал.1 от ЗПК /в сила от 06.10.2023 г. и към момента на издаване на процесното НП/, според която лице, заемащо публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лева, а в случая приложимата санкционна разпоредба е тази по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ в действащата към датата на нарушението редакция, а разпоредбата на чл.115, ал.1 от ЗПК не е по-благоприятен закон, тъй като предвижда същото по вид и размер наказание като отменената разпоредба на чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ, но така настъпилата междувременно промяна в законодателството не води до промяна в правната природа на деянието и то остава съставомерно. Приел е, освен това, че неправилното посочване на санкционната разпоредба не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е ограничило правото на защита на жалбоподателя, поради което се налага единствено изменение на наказателното постановление в частта относно приложената санкционна разпоредба. По отношение допуснатото противоречие между мотивите в процесното НП и неговия диспозитив относно размера на наложената глоба СРС е приел, че същото не следва да се преценява като съществено процесуално нарушение, тъй като не е ограничило по никакъв начин правото на защита на жалбоподателя и е отстранимо от съда чрез изменение на обжалваното НП и по отношение размера на наложеното административно наказание глоба и намаляването му до минимума от 1000 лева. Изложил е мотиви за неприложимост в случая на нормата на чл.28 ЗАНН.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно поради нарушение на материалния закон, като съображенията за това са следните:

Софийският районен съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи. Фактическата обстановка, която съдът е приел за установена, се базира на приобщените по делото доказателствени източници, които са непротиворечиви в своята цялост, като не следва да се преповтаря от касационната инстанция на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. 63в ЗАНН.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е приел за установено, че касаторът, в качеството си на задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 от ЗПКОНПИ не е подал декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ в едномесечен срок от освобождаване от длъжност, а именно до 01.03.2023г., с което е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /отменен, но действащ към датата на процесното деяние/, като е отчел, че норма със същото съдържание фигурира в Закона за противодействие на корупцията /обн. ДВ, бр. 84 от 06.10.2023г., в сила от 06.10.2023 г./ - чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК.

Настоящият касационен състав не споделя, обаче, извода на районния съд, че в случая

е неприложима нормата на чл. 28 ЗАНН.

Подаването на декларация по ЗПКОНПИ от лица, заемащи висши публични длъжности, има за цел да съдейства за ефективно противодействие на корупцията, да гарантира, че тези лица изпълняват правомощията или задълженията си при спазване на Конституцията и законите и да предотврати възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него. Действително административното нарушение, за извършването на което е издадено наказателно постановление, е формално по своя характер и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредни последици. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат на деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които то е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. В конкретния случай предвид характера на нарушението, формата на вина и обстоятелството, че е извършено за първи път, липсата на укриване на подлежащи на деклариране обстоятелства, доколкото жалбоподателят е декларира изискуемите данни за имущество и интереси преди съставяне на акта и издаване на наказателното постановление, което обстоятелство неправилно е игнорирано от наказващия орган, налага се изводът, че степента на обществена опасност на нарушението е по-ниска от тази на типичните случаи на нарушения от този вид. Настоящият състав приема, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, наказващият орган не ги е приложил и на това основание наказателното постановление следва да бъде отменено. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. В посочения смисъл задължителните указания, дадени с ТР № 1 от 12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС. Като е достигнал до извод, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има касаторът, но същият не претендира такива, поради което не следва да му се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 2547/29.05.2024 г., постановено по нахд № 3376/2024г. по описа на Софийския районен съд, НО, 110 състав, и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № КПК-НП-2/10.11.2023 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията, с което на Д. Д. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лв. на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК за извършено нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2

ЗПКОНПИ /отм./.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Д. Д. Й., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще й бъде наложено административно наказание.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.